

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO OBRANE
KABINET MINISTRA
Zagreb, 21. svibnja 1998.

01011656

PREDSJEDNIK REPUBLIKE HRVATSKE
dr. FRANJO TUĐMAN

Štovani Predsjedniče,

Temeljem povjerene mi zadaće u razgovoru sa Vama od ponedjeljka 18. ovog mjeseca, u privitku dopisa Vam dostavljam raščlambu i osobna zapažanja vezano za V. Sabor HDZ-e BiH održanog 16. svibnja 1998. godine u Mostaru.

S poštovanjem,

LJUBO ĆESIĆ - ROJS
general bojnik

Osvrt na V sabor HDZ-e BiH

- saznanja i osobna zapažanja

Organizacija V sabora BiH u Mostaru 16.05.1998. godine u potpunosti je razotkrila podijeljenost stranke na dvije ključne grupacije i različitu interesnu povezanost pojedinaca i grupa, što se izuzetno dobro moglo vidjeti kroz pripreme radnje za održavanje sabora.

Održavanju istoga prethodile su pripreme na svim razinama, ali svakako su najznačajnije pripreme oko odabira kandidata za predsjednika stranke i ključne stranačke dužnosti.

U pripremnim radnjama najznačajnije razdoblje bilo je tjedan dana prije samog održavanja kada su se održavali sastanci županijskih odbora na kojima se davala podrška predlaganim kandidatima.

U takvim okolnostima apsolutnu podršku (izuzev ŽO Hercegovačke županije) dobivao je kandidat Ante Jelavić, dok su drugi predlagani kandidati (bilo ih je nekoliko) uglavnom dobivali pojedinačne glasove.

Objektivno gledajući (ako je promatrač realan i malo bolje poznaje situaciju među narodom i na samom terenu) kandidat Ante Jelavić imao je najveću podršku naroda i izaslanika, što se potvrdilo i na zasjedanjima županijskih i općinskih odbora HDZ-a održanih tijekom tjedna, a što se potvrdilo i na samom Saboru.

Međutim predlagatelji drugih kandidata, a najviše kandidata Bože Ljubića isključivo su igrali na kartu lobiranja kod Predsjednika HDZ-a i Predsjednika RH dr. Franje Tuđmana, računajući s činjenicom ako uspiju nametnuti svog kandidata Predsjedniku da će isto vrlo lako operacionalizirati na terenu.

Rezultat glasovanja na V Saboru i cjelokupna atmosfera pred Sabor i tijekom održavanja istoga takvu prosudbu su u potpunosti diskreditirali i došla je do izražaja puna podvojenost među dvjema strujama.

Ako bi se dublje analizirale sve činjenice kojima se raspolagalo pred održavanje Sabora moglo bi se zaključiti kako postoji nekoliko ključnih elemenata koji su doveli do ovakvog razvoja situacije, a to su:

1. Postojanje grupacije koja je pokušala nametnuti po svaku cijenu svog kandidata Božu Ljubića kao predsjednika, a za sve ostale stranačke dužnosti također je htijela nametnuti svoje kandidate (potpredsjednike stranke i članove predsjedništva). Tu grupaciju čine slijedeće osobe: Ivo Lučić - pomoćnik ravnatelja HIS-a, Zdenko Lučić (Ivin brat) - predsjednik mladeži HDZ-a BiH, Ivan Bandić - djelatnik HIS-a, Miro Musić - djelatnik HIS-a, Slobodan Božić - voditelj ureda za odnose sa međunarodnim organizacijama, Dragan Kraljević - djelatnik HIS-a, Krešimir Zubak - član

- Predsjedništva BiH, Drago Bilandžija - ministar financija Federacije BiH, Ivo Lozančić - predsjednik Parlamenta BiH (u tekućem mandatu), Bruno Stojić - direktor "Dubrovačke banke" Mostar. Ovoj grupaciji što izravno ili neizravno znatno pomaže fra Ivan Tolj - ravnatelj izdavačke kuće "ZIRAL" (koji sebe tretira kao agenta vatikanske obavještajne službe i ponajmanje je uključen u duhovne svećeničke aktivnosti. U izuzetno dobrim odnosima je sa kardinalom Puljićem i pomoćnim biskupom Perom Sudarom, Ivom Lučićem te sa Krešimirom Zubakom). Ovoj grupaciji u smislu lobiranja za kandidata Božu Ljubića također su izuzetno pomagali dr. Bagarić i dr. Šarac preko ministra Hebranga. Kako bi se upoće mogla shvatiti uloga prethodno navedene grupacije bitno je razjasniti i njihove međusobne odnose i povezanost, o čemu će biti riječi naknadno.
2. Druga vrlo bitna činjenica koja je dovela do razvoja događanja kakvi su bili tijekom Sabora je ta što je grupacija koja je predlagala i podržavala Božu Ljubića (Lučići, Bandić, Musić, Zubak, Tolj, dr. Bagarić, ...) 10-tak dana prije održavanja Sabora istoga promovirala u javnosti kao jedinog i sigurnog kandidata Predsjednika Tuđmana i kako mora proći kao takav. Uz takav pristup u javnost su paralelno puštene (dez) informacije kako će nakon izbora novog predsjednika HDZ-a (Božo Ljubić - "hrvatski Milorad Dodik u BiH") uslijediti revizija cjelokupnog stanja svih zbivanja na prostorima Herceg Bosne, kako će uslijediti otkazi i razrješenja pojedincima u vojnim strukturama, kako će uslijediti uhićenja i zatvaranja pojedinaca, te kako će neki završiti i u Haagu. Uz prethodno navedene informacije, također se iz tih krugova plasirala informacija o lošem zdravstvenom stanju Predsjednika, te da Predsjednik RH želi izgraditi sustav, gdje bi među Hrvatima BiH Krešimir Zubak bio na vrhu istoga. Stiče se dojam kako se ovakvim (dez) informacijama željelo nametnuti paranoični strah među pojedincima pozivanjem na autoritet Predsjednika RH i njegov stav. Ovakav nastup navedene grupacije izazvao je još tvrdju reakciju i stav druge strane i što se Sabor više primicao bili su manji izgledi za odustajanjem od kandidature Ante Jelavića.
 3. Posebno su indikativna događanja i stavovi dan prije održavanja Sabora i tijekom samog održavanja. Čak su poduzimane takve radnje da se protiv statuta i poslovnika stranke i odluka Predsjedništva željelo neke izaslanike ŽO i OO HDZ-a koji su podržavali Jelavića eliminirati, a umjesto istih pokušalo se instalirati članove mladeži HDZ-a koji bi podržali Božu Ljubića. Nakon što je takav izborni trik (prljava radnja) otkrivena došlo je i do fizičkog obračuna člana mladeži g. Tomića i tajnika za društvene djelatnosti g. Maria Vasilja. Radilo se o slijedećem: Po uputama Predsjednika mladeži Zdenka Lučića, g. Tomić je pokušao u centralnom računarstvu evidentirati

izaslanička brisati 24 izaslanička koji su podržavali Jelavića, a umjesto istih upisati 24 izaslanička mladeži koji bi podržali Ljubića. Ako se ovaj broj uzme u odnosu na ukupni broj izaslanička (625), odnosno na saboru broj verificiranih (576), dobije se postotak cca. 8 % glasova (4 % brisanje + 4% upis novih).

4. Također vrlo zanimljiva činjenica koja je također bitno stvorila inat kod grupacije koja je podržavala Jelavića je situacija kada se predlagalo da se na saboru kao izaslanički pojave predstavnici Udruge majki poginulih branitelja, HVIDR-e, Udruge dragovoljaca, na koji prijedlog je uputio komentar Zdenko Lučić kao predsjednik mladeži i član Predsjedništva ako će biti zastupljene te udruge, onda se može uključiti i udruge poštara, lugara, čistača i sl., što su predstavnici Udruga vrlo negativno prihvatili i u potpunosti se okrenuli protiv Zdenka Lučića.
5. Tijekom predizbornih aktivnosti bilo je jasno kako većini naroda i izaslanička kandidat Ante Jelavić je znatno prihvatljiviji, poznatiji i priznatiji u odnosu na kandidata Božu Ljubića, a takav svoj status izgradio je kroz protekle ratne godine obnašajući najznačajnije dužnosti, za razliku od Bože Ljubića koji je po prirodi tih i samozatajan, do 1993. Godine živio u Sarajevu, brat ne baš popularnog Mariofila Ljubića (čija je supruga muslimanka i koja još niti danas ne smije javno doći sa Mariofilom na selo Uzariće). U takvom početnom odnosu snaga prednost Jelavića je bila izuzetno velika.
6. Vrlo jasna i znakovita situacija bila je već prvih sati početka sabora kada nisu prošli amandmani Predsjedništva u svezi izmjena Statuta i Poslovnika stranke, a što je još više podgrijalo i onako već pregrijanu atmosferu.
7. Jednim vrlo bitnim detaljem može se smatrati činjenica kako nije uzeto u obzir činjenica da su svi ŽO i OO HDZ-a uputili faks podrške za kandidaturu Ante Jelavića, pa se došlo u poziciju da se na samom saboru pojedini izaslanički istupali kako više ne postoji Hrvatska Demokratska Zajednica, nego Hrvatska Dirigirana Zajednica.

Kako bi se uistinu nastala situacija mogla u potpunosti razumijeti, shvatiti i prihvatiti, potrebno je nešto reći i o glavnim akterima nastale situacije.

Svakako najznačajnija osoba je Ivo Lučić koji je po svaku cijenu želio izgraditi reputaciju najznačajnijeg čovjeka u Herceg Bosni, što bi isto i osigurao pobjedom predloženih kandidata na stranačkim izborima, jer u strukturi moći nedostajala je karika potpune političke vlasti (kao pomoćnik ravnatelja HIS-a kontrolira službe što izravno, što posredno, uz pomoć brata Milana, brata Stojić, brata Stanić, Bilandžije i dr. kontrolira tokove kapitala, uz pomoć brata Zdenka lučića preko mladeži HDZ-a ima dio političke moći, a najveći dio političke moći

ostvario bi biranjem njemu odanog kandidata za predsjednika HDZ-a, zahvaljujući Mirijani Lučić izgradili su reputaciju sportske obitelji, ...).

Najodanije osobe Ivi Lučiću su Ivan Bandić, Miro Musić, Dragan Kraljević, Slobodan Božić, Bruno Stojić, njegov brat Zdenko Lučić i mnogi drugi. Vrlo teško je pojasniti *kako* je nastala tako čvrsta povezanost istoga sa fra Ivanom Toljem, obzirom na podrijetlo obitelji Tolj. Od ranije je poznato *kako* je Lučićeva strategija bila povezati se sa mladim svećenicima franjevačke provincije, što im je djelomično i uspijelo, a kao najeksponiraniji među istima je fra Ivan Tolj. U tome im je znatno pomogao Vice Vukojević, čijeg sina Višeslava Milan Lučić financijski pomaže u izgradnji lokala u kompleksu Cibona. Paralelno s povezivanjem sa mladim svećenicima plasirala se priča *kako* među starim svećenicima ima suradnika UDB-e, o čemu su također činjene analize i prosudbe. Ovakav stav dovodi do određenih, za javnost nepoznatih sukobljavanja i unutar samog svećenstva.

Prava i stvarna uloga Ive Lučića u svim zbivanjima prepoznata je i izišla je u prvi plan sa objavljivanjem članaka u tisku, poglavito članka u tjedniku "Nacional" od 03.09.1997. godine pod naslovom "Ivo Lučić postao je gubernator Hercegovine umjesto Gojka Šuška", te sličnih članaka u bosanskom tjedniku "Slobodna Bosna" pod naslovima "Novi hercegovački kralj" i "Slom ideje HZHB očekuje se ovih dana: odlaze Šušak i Rajić, Blaškić u Haagu tereti Kordića, a Slobodan Lovrenović prihvatio da bude ključni svjedoč" od 30.11.1997. godine. Nakon što je utvrđeno i potvrđeno da su navedeni članci pisani dogovorno sa Ivom Lučićem, počelo se razmišljati o stvarnim namjerama i ciljevima takvog pisanja. Svakako ne treba zanemariti činjenicu *kako* je pisanje i objavljivanje istih započelo odmah po odlasku pokojnog ministra Šuška na operaciju u SAD-e.

Za pisanje članka u "Nacionalu", Jasna Babić bila je brifirana od strane Brune Stojića. Navedeni članak pisan je tendenciozno s ciljem afirmacije Ive Lučića kao budućeg "gubernatora" Hercegovine, a sa druge strane u smislu diskreditacije ministra Šuška i njemu bliskog generala Ćesića-Rojša.

Analiziranjem članka objavljenog u "Nacionalu" uočljivo je *kako* je isti afirmativnog sadržaja gledajući sa pozicije Ive Lučića, Brune Stojića i ostalih koji podržavaju njihovu političko-gospodarsko-financijsku strategiju.

U članku je izneseno niz javnosti poznatih činjenica, ali svakako je zanimljivo *kako* se u jednom dijelu teksta spominje mogućnost *kako* je Ivo Lučić mogao također pripadati strukturama bivše "UDB-e" kao njihov suradnik.

Pažljivo analizirajući napisane članke u tisku, svakako se nameće pitanje tko je zapravo Ivo Lučić, kakva je njegova uloga tijekom proteklog razdoblja u događanjima u BiH i Hercegovini.

Vrlo zanimljiva činjenica je njegov način ulaska u sigurnosno-obavještajni sustav nakon demokratskih izbora u BiH tijekom 1990. godine.

Svakome tko imalo poznaje način funkcioniranja sigurnosnih službi, te političke prilike iz tog vremena jasno je kako neki "anonimus" nije mogao postati šef tajne policije u Mostaru 1991. godine, što je postao Ivo Lučić umjesto Slobodana Božića (kadar bivšeg sustava), a Božića ostavlja sebi za zamjenika. Ovo je izuzetno zanimljiva činjenica posebno ako se uzme u obzir kako je u to vrijeme Mostar još uvijek jedinstven i nepodijeljen grad u kojem su živjeli Hrvati, Srbi, Muslimani, Jugosloveni i ostali.

Otpočinjanjem ratnih sukoba u BiH sa Srbima, nakon osnivanja HR HB i formiranja njenih institucija vlasti, nakon što je za ministra obrane postavljen Bruno Stojić, a za ministra unutarnjih poslova Brana Kvesić (oba visoki djelatnici MUP-a R BiH u Sarajevu, pomoćnici Aliji Delimustafiću), Bruno Stojić predlaže Mate Bobanu kao svog pomoćnika za sigurnost Ivicu Lučića. Isti prijedlog Mate Boban prihvaća tek nakon **ultimativnog** traženja Brune Stojića.

Odmah po preuzimanju dužnosti šefa SIS-a za svoje najbliže suradnike Ivo Lučić uzima bivše djelatnike "UDB-e" Ivana Bandića (radio po hrvatskoj emigraciji u Kanadi i SAD-u), Miru Musića (kao djelatnik UDB-e pokriva hrvatsku emigraciju u Kanadi), Slobodana Božića i druge. Ubrzo postavlja Miru Musića za načelnika SIS-a centar Mostar, dok je Bandić angažiran na ključnim poslovima unutar službe kao šef operative SIS-a, i posebno je angažiran za operativni rad prema Srednjoj Bosni (Kiseljak - Sarajevo).

Nakon prelaska Ive Lučića u HIS (ispostava Mostar) za sobom u HIS "povlači" Miru Musića i Ivana Bandića, dok Slobodan Božić obnaša dužnost voditelj ureda za odnose sa UN-om, EZ-om i drugim međunarodnim organizacijama (vrlo bitna uloga u ratnim događanjima).

Nakon "velikih pritisaka" prema Lučiću radi uloge i pozicije Bandića, Musića i Božića u bivšem sustavu, a nakon zatvaranja Mladena Naletilića Tute, Ivo Lučić "sklanja" Bandića kao djelatnika HIS-a u Haag, a Musića u Veleposlanstvo u Moskvu (kakva slučajnost da ih skloni u dva vrlo interesantna i u proteklom razdoblju važna Veleposlanstva RH).

Posebno se pokazalo zanimljivim uloga Ivana Bandića u Haagu.

Svega mjesec-dva dana nakon dolaska u Haag, Ivan Bandić dostavlja (početkom srpnja 1997. godine) kao najspektakularniju i najvažniju informaciju o postojanju tajnih optužnica protiv nekoliko dužnosnika bivše HR HB i to: Mate Boban, Bruno Stojić, Brana Kvesić, Ivan Andabak.

Sagledavajući ukupnost zbivanja na području Herceg Bosne koja su uslijedila nakon te informacije, a uzevši u obzir i zbivanja prije odlaska Bandića u Haag (uhićenje Tute) ne može se postaviti pitanje: da li se radi možda o namjernom plasiranju takve informacije od strane Bandića i Lučića. Ovo pitanje ima smisla, ako se uzme u obzir tijek kasnijih događanja.

Ubrzo nakon te informacije umire Mate Boban (od posljedica moždanog udara), Bruno Stojić postaje direktor Dubrovačke banke d.d. Mostar te se još čvršće povezuje sa Lučićem, odnosno povezuju se obitelji Lučić, Stojić. Također se vrši približavanje Brani Kvesiću kojeg se ubrzo postavlja na mjesto predsjednika UO "Energopetrola". Generala Andabaka se eliminira sa prostora Hercegovine plasirajući mu dez/informaciju o mogućem uhićenju od strane SFOR-a. Logično bi bilo ako se Bruno Stojić i Brana Kvesić nalaze na tajnim optužnicama haškog suda da ih se također skloni sa prostora Hercegovine, a ne da im se daju tako odgovorne dužnosti.

Obitelji Stojić i Lučić od ranije su povezani kroz poslovni odnos u "Eurohercu", pred kraj 1997. godine isti prodaju dionice "Euroherca" te kapital ulažu u Dubrovačku banku radi početka procesa pretvorbe na prostorima HZ HB (svakako za ove dvije obitelji i događanja oko "Euroherca" vrlo su interesantna dva do danas nerazjašnjena ubojstva u Ljubuškom: obitelj Osmić i obitelj Grbavac kao veći dioničari Euroherca).

Nakon što započinje utrka u pretvorbi, započinju i različite financijske makinacije i transakcije, prebacuje se 10 miliona DEM mirovinskog fonda sa računa Hrvatske poštanske štedionice u Dubrovačku banku uz pomoć Bože Mišure-direktora mirovinskog.

Paralelno Dubrovačka banka daje povoljne kredite razvojačenim braniteljima, pripadnicima HVO-a i HV-a kako bi se unaprijed amortizirali mogući pokušaji ugrožavanja i diskreditacije istih. Svojom poslovno-financijskom strategijom osvaja gospodarstvo u BiH (jedina suprostavljena joj je "Hrvatska banka"). Svojim kapitalom ulaze pored Hercegovine u Srednju Bosnu, Posavinu, Sarajevo, Tuzlansku regiju, sklapaju poslove sa RS, itd.

O poslovnim vezama, makinacijama i malverzacijama Lučića, Stojića, Stanića moglo bi se napisati nekoliko stotina stranica (pranje novca preko otvaranja velikog broja malih poduzeća za fiktivno prikazivanje poslova, ...).

U posljednje vrijeme (zadnjih dvije godine) za eliminaciju svojih potencijalnih protivnika koriste se svim sredstvima. Za eliminaciju "protivnika" išlo do te mjere da su vršene i "prljave radnje" uz unaprijed pripremljen scenarij prevaljivanja na već ranije medijski pripremljene i eksponirane počinitelje, što

2/ je posebno došlo do izražaja u slučaju Tuta. Takva ista situacija prevaljivanja krivnje i odgovornosti za trgovinu sa muslimanima tijekom ratnih godina također se prevaljivala na druge izvršitelje, a svakome tko imalo poznaje situaciju iz tih vremena poznato je kako su Lučići i Stojići tijekom rata trgovali sa Alijom Delimustafićem preko Kiseljaka, a neke od konvoja čak je pratila i VP-a HVO-a, što je bio i jedan od glavnih razloga sukoba Valentina Ćorića i Ive Lučića nakon što je Ćorić zabranio pratnju konvoja.

Vrlo je upitna prošlost i povezanost Ive Lučića sa službama sigurnosti bivše države (posebno UDB-a) iz razloga što Ivo Lučić cijelo vrijeme preferira kao sebi najodanije djelatnike bivše UDB-e Ivana Bandića, Miru Musića, Slobodana Božića i druge.

Povezanost Ive Lučića i Mire Musića datira još iz vremena zajedničkog služenja JNA u Raši u Srbiji. Nakon povratka iz JNA Miro Musić postaje djelatnik UDB-e (otac Mire Musića Marko Musić bio je dugogodišnji djelatnik UDB-e - šef tehnike).

Kakva je i od kada potječe povezanost Lučića sa Brunom Stojićem i Branom Kvesićem vrlo je teško prepoznati, ali svakako je Ivo Lučić na njihovu preporuku, odnosno uz njihov "blagoslov" postavljen za šefa tajne policije u Mostaru nakon izbora 1991. Godine.

Da je poznanstvo i povezanost Lučić - Stojić vrlo indikativna od ranijih dana upućuje i činjenica da je nakon mjesta šefa tajne policije u Mostaru postavljen na zahtjev Brune Stojića na mjesto svog pomoćnika za sigurnost kada ovaj postaje ministar obrane HR HB. O povezanosti Stojića sa Delimustafićem i ne treba puno govoriti, ali ne treba zanemariti niti činjenicu o njihovoj povezanosti sa strukturama JNA (KOS-a) na što upućuje činjenica retroaktivnog sklapanja ugovora Mate Stojića sa generalom Mladinićem o ustupanju poslovnog prostora bivše JNA u Splitu čime je počinjeno kazneno djelo (oštećena RH za nekih četrdeset miliona kuna).

Alija Delimustafić je apostrofiran kao suradnik KOS-a od strane Ace vasiljevića u njegovom intervijuu, a isto je ustvrdio i Sefer Halilović u svojoj knjizi "Lukava Strategija".

Stojići i Lučići su održavali poslovne veze sa Delimustafićem cijeli tijekom rata, a danas se baš Alija Delimustafić pojavljuje kao "demokratska opcija" u BiH sličnih političkih i inih svjetonazora kakve zastupaju Lučić, Stojić, Zubak, a njihova politička strategija je: Jedinstvena Bosna i Hercegovina prema Daytonskom sporazumu sa prihvaćanjem svih rješenja koja predlaže i nameće međunarodna zajednica (SAD).

Očuvanje jedinstvene Bosne i Hercegovine po mjeri "nekih" predstavlja i mogućnost stvaranja neke nove Jugoslavije. Zar nije moguća takva strategija koju podržavaju strukture KOS-a odane ideji Jugoslavije, a koju podržavaju

strukture američko-židovskog lobija bliskog Georgu Sorosu. U kontekstu ovakve strategije treba promatrati i strategiju rada Haškog suda koja je svakako više u funkciji prethodno navedene strategije nego u funkciji pravičnosti. Ovdje ne treba isključiti iz vida i strategiju britansko-francuskih obavještajnih službi, tradicionalno više sklonih srbima i muslimanima nego Hrvatima, a koje su tijekom proteklog razdoblja to i dokazale.

Da Lučići i Stojići nisu bili iskrenih namjera prema hrvatskom narodu i politici pokazuju i njihove izjave iz ratnih vremena prije pada Travnika i Bugojna u smislu kako će to svakako pripasti muslimanima.

Znači li to da su njima neke stvari bile poznate već tada ??

Od nekih izvora postoje informacije kako je Ivo Lučić bio u suradničkom odnosu sa "UDB-om" pod pseudonimom "Kliker", a da ga je jedno vrijeme na vezi držao djelatnik "UDB-e" po imenu Vujačić. Također iz nekih izvora potvrđuju se saznanja da je i njegov stric Marinko Lučić (otac Mirijane Lučić) također bio u suradničkom odnosu sa UDB-om u Makarskoj, a na vezi ga je držao Ivo Rakuljić iz Makarske. Ovi navodi se nisu provjeravali, obzirom da se radi o visokom djelatniku HIS-a.

Kao diplomirani pravnik stažirao je kod odvjetnika Grgića iz Ljubuškog (koji je bio suradnik UDB-e).

Kao nekooperativnog i ekstremnog časnika Ivo Lučić nastojao je prikazati generala Soptu koji ne odgovara međunarodnoj zajednici, da se isti bavi kriminalnim radnjama i slično. Čak je Ivo Lučić pokušao prezentirati kako je general Sopta odgovoran za premlaćivanje Slobodana Božića nakon uhićenja Tute, što je u direktnom razgovoru Lučića i Sopte Ivo porekao. U eliminaciji protivnika služi se svim mogućim sredstvima. Slučaj Hutinski ima svoju povezanost sa Lučićem jer je po navodima Hutinskog isti obavljao određene zadatke za Ivu Lučića.

Rezultate rada sviju nastoji prikazati kao svoje i na taj način gradi sebi karijeru tajnog agenta broj 1 u Hrvatskoj i BiH.

Svakako je upitna njegova uloga u procesu pred MKS-om u Haagu obzirom da je on predložio Ivana Bandića za rad u Haagu. Bandić prilikom svojih dolazaka u RH u Zagrebu redovito kontaktira svog stričevića Milana Bandića, glasnogovornika SDP-a, odnosno tajnika SDP-a u Zagrebu i istoga izvješćuje o svim bitnim pitanjima i događanjima iz Haaga.

Prema iskazu potencijalnog svjedoka optužnice Oscara Meybum, promatrača ECMM-a u Srednjoj Bosni, Ivan Bandić mu je priopćio da on ispitivao zločin u Stupnom Dolu i ostale zločine u HVO-a. Budući je sada Ivan Bandić djelatnik u RH (HIS-a u Veleposlanstvu RH), a s obzirom na traženje dokumentacije od RH i o događanjima u Ahmićima može se doći u situaciju traženja istih od RH u svezi istraga koje je provodio Ivan Bandić.

2! Bandić, Lučić i Zubak uključeni su u provođenje strategije prevaljivanja krivnje na Daria Kordića na haškom sudu, jer oslobađanjem Daria Kordića politički bi najviše izgubio Zubak i njegove pristaše, obzirom da Kordić ima određenu političku karizmu među Hrvatima BiH, a prema svim dosadašnjim analizama i prosudbama obrana svih Hrvata u Haagu moguća je isključivo ujednačenom i uravnoteženom obranom bez prevaljivanja krivnje jednih na druge.

Osudom Daria Kordića osudila bi se i dosadašnja politika HDZ-a u BiH, a preko Daria Kordića (nakon smrti Bobana i Šuška) vrši se prevaljivanje na RH i uključenosť RH u rat u BiH, odnosno nastoji se potvrditi teorija međunarodnog sukoba u BiH.

U cijeloj prethodno navedenoj strukturi snaga, odnosa i događanja, svakako značajno mjesto zauzimaju bivši djelatnici "UDB-e" Ivan Bandić, Miro Musić, Stanko Čolak i drugi.

Ivan Bandić, sin Stanka, rođen 17.11.1959. godine u selu D. Mamići, općina Grude, diplomirani pravnik, oženjen, otac dvoje djece, prebivalište u Mostaru Splitska 9/22, trenutno djelatnik HIS-a u Veleposlanstvu RH u Haagu.

Pravni fakultet završio je u Mostaru, a bivšu JNA služio je 1983. Godine u Doboju. Od 15.03.1987. godine bio je djelatnik SUP-a SR BiH, Centar Mostar - sektor SDB, na poslovima rada po liniji 02 (hrvatski nacionalizam i emigracija), gdje je radio do travnja 1992. Godine. U tom razdoblju pokrivao je "neprijateljsku" emigraciju u Kanadi. U Svibnju 1991. Godine (nakon demokratskih izbora u RH) vršio je vrbovanje političkog emigranta iz Gruda da postane suradnik SDB-a koji se nakon demokratskih promjena vratio iz Kanade, na što isti nije pristao. Od 01.08.1998. godine postaje djelatnik SIS-a HVO-a, gdje ga je uposlio Ivo Lučić. Sa današnje distance bilo bi vrlo korisno izvršiti analizu njegovih informacija, obzirom da je u nekoliko informacija bilo napisanih različitih insinucija o visokim časnicima HVO-a (Roso, Petković, ...). Svojim prelaskom u HIS - ispostava Mostar Ivo Lučić ga zapošljava u HIS-u početkom 1995. Godine.

21 Cijeli tijek rata Ivan Bandić održavao je kontakte sa: Slobodanom Božićem svojim bivšim nadređenim u Centru SDB-a Mostar, Milanom Rosom iz Gruda - evidentirani suradnik KOS-a, Jerkom Kostićem (jedan od šefova bivšeg SDB-a u Mostaru), Dragom Čolakom (šef odjela za rad po hrvatskoj emigraciji, brat poznatijeg Stanka Čolaka koji još uvijek živi u Beogradu, Stanko je bio bliski suradnik Stane Dolanca, Petra Gračanina, kumstvom je povezan sa Željkom Ražnjatovićem-Arkanom, u rodbinskoj vezi je sa Ivanom Bandićem, a preko Drage Čolaka, moguće i na druge načine tijekom rata Bandić je kontaktirao sa Stankom Čolakom), Mirom Šimićem djelatnikom SDB-a, pokojnim Nedžadom Ugljanom (bio zamjenik direktora AID-a), ...

Ivan Bandić trenutno radi kao djelatnik HIS-a u Veleposlanstvu u Haagu, a prema navodima Ive Lučića u Haag je poslan "da ga se skloni jer previše rastura tuđe brakove". Inače, Bandić je sklon izvanbračnim vezama i čestom mjenjanju partnerica, ali koja slučajnost da je baš poslan u Haag, jer je radeći u SIS-u HVO sudjelovao u provodjenju istraga o događanjima u Srednjoj Bosni. Iz nekoliko različitih i neovisnih izvora potvrđeno je kako se Bandić u Haagu negativno izjašnjava o stranci HDZ, o pokojnom ministru Šušku, generalu Sopti,...

Ivan Bandić je stričević sa Milanom Bandićem, glasnogovornikom SDP-a i sa istim se vrlo često susreće i čuje, te istome prenosi svoja saznanja i prosudbe o događanjima oko Haaga i drugo. Postoje dokumenti iz kojih je vidljivo da je Ivan Bandić na haškom sudu teretio Mladena Naletilića-Tutu za ratne zločine. Čak je posebno radi V Sabora HDZ-a doputovao iz Haaga u Mostar.

Miroslav Musić, sin Marka, rođen 13.04.1961. godine u Mostaru, diplomirani pravnik, trenutno djelatnik HIS-a u Veleposlanstvu u Moskvi, prebivalište Mostar, Kalemova 38, prilikom zapošljavanja u SUP Mostar izjašnjavao se kao Jugosloven.

Pravni fakultet završio je u Sarajevu 1987. Godine, a bivšu JNA služio je 1980/81 godine u Raškoj i Čačku. Nakon završenog školovanja uposlio se u "CSB Mostar" na poslovima inspektora za gospodarski kriminal, a od 15.08.1988. godine prelazi raditi u "SDB Mostar" na poslovima po liniji 02 - hrvatski nacionalizam, gdje radi do travnja 1992. Godine. Po liniji 02 po krivao je hrvatsku emigraciju u Njemačkoj i Kanadi.

Od travnja 1992. Godine do 31.07.1992. godine radio je u VP HVO-a kao časnik istražitelj, nakon čega prelazi u SIS HVO na mjesto načelnika Centra SIS-a Mostar (u SIS ga dovodi Ivo Lučić s kojim je Musić zajedno služio bivšu JNA u Raši i dugi niz godina se poznaju). Početkom 1995. Godine Ivo Lučić ga povlači u HIS - ispostava Mostar, a nakon uhićenja Tute na preporuku Ive Lučića dobiva mjesto djelatnika HIS-a u Veleposlanstvu RH u Moskvi (zasigurno Moskva nije slučajno izabrana, moguća povezanost sa aktivnostima Baraća i drugih u Moskvi, ...).

Miro Musić je po završetku studija na preporuku oca Marka uposlen u "CSB Mostar", a zatim "SDB Mostar". U vrijeme rada u "SDB Mostar" u više navrata putovao je u Njemačku na različite kontakte, a operativno je pokrивao općinu Posušje gdje se posebno povezao sa Ivanom Penavom, sadašnjim predsjednikom HDZ-a Hercegovačke županije, s kojim je i kum.

Krug Musićevih suradnika skoro je identičan Bandićevim, spada u red najbližih i najpovjerljivijih suradnika Ive Lučića.

Otac Mire Musića, Marko jedno vrijeme radio je kao poslovođa u tvornici "Soko" Mostar, sa kojeg radnog mjesta je otišao u Sarajevo na mjesto načelnika

sektora operativne tehnike SDB BiH, gdje je bio osam godina (dva mandata). Nakon toga 1986/87. God. odlazi na mjesto načelnika Centra SDB Livno, gdje ostaje do demokratskih promjena, nakon čega je umirovljen. Trenutno živi u Mostaru.

Iz svega prethodno navedenog moglo bi se izvući veliki broj različitih zaključaka, ali izvođenje istih na temelju prethodno navedenih činjenica i svih bitnih unutarnjih i vanjsko-političkih događanja prepuštam čitatelju ovog izvješća.